

Fra: Peter Rørdam [<mailto:prordam@gmail.com>]
Sendt: 8. maj 2010 12:38
Til: Per Movritsen
Emne: testcenter for vindmøller i Østerild

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg

Jeg opretholder i fuldt omfang mine tidligere indsigelser mod lovforslaget, men for det tilfælde, at loven skulle blive vedtaget, har jeg følgende ændringsforslag.

Loven om vedvarende energi fastslår, at hvis opstilling af en eller flere vindmøller medfører værditab på en ejendom, skal det fulde værditab erstattes. Tæppet trækkes imidlertid væk under denne udmærkede regel ved nogle bestemmelser i udkastet til anlægslov, som jeg derfor beder udvalget om at medvirke til at få ændret.

Fastsættelsen af et værditab forudsætter, at man kan konstatere ejendommens værdi uden mølleindgreb og sammenholde det med værdien, når møllerne står der og er i drift. I lovudkastet er det foreslået, at værditabet skal konstateres i forbindelse med, at den første mølle sættes op.

Hvis vi først ser på, hvordan man på det tidspunkt konstaterer værdien uden møller, er det åbenbart, at der ikke kan fremkaldes et retvisende billede af denne værdi, når anlægget er kommet så langt. På dette tidspunkt er skoven fældet, og der er anlagt veje og opført bygninger m.v. De bygninger i området, som bliver ramt af værditab, er ikke just typehusbyggeri, hvor man kan slå op i nogle tabeller og se, hvad tilsvarende ejendomme blev solgt for. Ikke 2 ejendomme er ens, og der er meget lidt salg i ejendommene. De har dog alle det tilfælles, at deres værdi i helt afgørende grad er betinget af omgivelsernes herlighed. Den herlighed er væk, når den første mølle skal opføres, og det er derfor ikke muligt på dette tidspunkt at finde frem til de sande oprindelige værdier.

Når man i den anden ende skal se på værdien, når det hele er etableret, og møllerne er i drift, kommer man også i vanskeligheder med lovudkastets bestemmelser, fordi udkastet som sagt bestemmer, at værditabet skal fastslås, når den første mølle opstilles. Man skal her tage udgangspunkt i, at der bliver rejst 7 møller a 250 meter, og til gengæld er der lukket af for at komme med yderligere erstatningskrav på et senere tidspunkt.

Det er i og for sig en meget forståelig ordning, netop fordi det er et testcenter, hvor møller skal udskiftes flere gange, og det vil selvfølgelig være meget upraktisk, hvis man hver gang skulle tage værditabsspørgsmålet op til fornyet overvejelse. Når man har valgt, at værditabet skal tage udgangspunkt i en møllehøjde på 250 meter, er det også meget forståeligt, for det er den største møllehøjde, der kan blive tale om, og så skulle man være helgarderet.

Det passer bare ikke med virkelighedens verden. Der er tale om teoretiske støjberegninger, og der er blandt folk, som har forstand på den slags ting, tilsyneladende enighed om, at støjgenerne sandsynligvis vil vise sig at være værre, end beregningerne viser.

Hertil kommer problemerne med den lavfrekvente støj, som miljømyndighederne har gjort alt for at lægge låg på.

Der er flere ejendomme i området, som ligger lige udenfor den zone, hvor støjgenerne er så kraftige, at en ejendom er ubeboelig og derfor skal eksproprieres. Der skal ikke ske nogen stor overskridelse af den beregnede støjgrænse, før en eller flere af disse ejendomme vil vise sig også at være ubeboelig. Det vil selvfølgelig være helt uacceptabelt, hvis lovudkastets bestemmelse om, at der en gang for alle er lukket af, når den første mølle rejses, skulle afskære disse ejendomme fra at få spørgsmålet genbehandlet. Og selvom det ikke bliver så slemt, at flere ejendomme end påregnet bliver ubeboelige på grund af støjgener og derfor burde have været eksproprieret, kan generne godt være så meget større, når møllerne kører end på det tidspunkt, da den første mølle blev opstillet, at det ikke vil være rimeligt at afskære fra yderligere erstatning.

Jeg vil derfor opfordre udvalget til at medvirke til, at der dels sker en værdikonstatering, inden man begynder at røre ved området, således at ejendommene kan blive værdiansat med hensyntagen til omgivelsernes herlighed. Dels bør der indføres en sikkerhedsventil i den anden ende. Man kan godt opretholde det principielle udgangspunkt, at der er lukket af, men man kunne fx tilføje en bestemmelse om, at erstatningsfastsættelsen kan tages op til fornyet afgørelse, hvis omstændighederne taler for det, fx fordi støjgenerne viser sig at overstige det niveau, man forudsatte, da den første mølle blev rejst. En sådan tilføjelse burde ikke give anledning til modstand fra miljøministeriets side, fordi man der med stor styrke hævder, at det ikke bliver værre, end beregningerne viser. Hvis man ikke vil gå med til en sådan ændring, viser det bare, at miljøministeriet også her er ude med skønsmaleriet og er klar over, at der er en reel risiko for at blive mødt med yderligere krav. Men hvis dette er tilfældet, er det faktisk ensbetydende med, at ministeriet bevidst vil unddrage de berørte personer det fulde værditab, som de efter den gældende lov har krav på.

Med venlig hilsen

Peter Rørdam